
Con Gấu Giáng Sinh

Tôi bắt đầu mất hy vọng. Người mà tôi yêu quý nhất đời từ từ lịm dần đi. Bà cố mù lòa, chín mươi tư tuổi của tôi, đang nằm ngủ im lìm trên giường bệnh. Tôi ngồi yên lặng bên cạnh, lắng nghe tiếng o o của máy móc dùng để duy trì sự sống cho bà. Mặt bà xanh xao và vô hồn. Bà không còn là người bà vui tươi và dí dỏm mà tôi từng biết.

Vô vàn ý tưởng tràn ngập trong đầu tôi. Dường như bà cố yếu dần đi theo từng ngày. Có thể bà không sống nổi qua Giáng Sinh đâu... Tôi cố gắng nghĩ tới một món quà tặng bà. Vì bà cố mù lòa, tôi phải tặng bà món quà gì bà không cần nhìn để biết, bà chỉ cần cảm nhận nó qua bàn tay.

Tôi nhớ lại còn sống chung với chung tôi, bà cố luôn thích sờ soạng và chơi với đám thú nhồi bông của tôi. Bà rất thích bộ sưu tập gấu bông độc đáo của tôi. Tôi biết ngay mình phải tặng gì cho bà. Bà thường muốn có riêng một con gấu nhồi bông! Tôi sẽ đặt của tiệm làm một con gấu bông đặc biệt cho bà.

"Gấu Bông Của Bà" là tên tôi đặt cho con vật có bộ lông dày, màu nâu. Nó hoàn toàn duyên dáng với cái mũi bằng hạt nút nhỏ xíu màu đen, và cặp mắt là hai hạt nút to tướng màu sôcôla. Tôi mong đợi được đi thăm bà cố vào sáng ngày Giáng Sinh và xem vẻ mặt của bà ra sao khi tôi tặng "Gấu Bông" cho bà.

Ngày đó đến nhanh hơn tôi tưởng. Tôi ôm chặt Gấu Bông trong tay khi cùng gia đình bước tới phòng bà. Bà cố tôi đó, đang nằm trên giường với cặp mắt mở to. Tôi nghĩ bà có cảm giác là chúng tôi sắp đến thăm. Trên mặt bà phảng phất nụ cười khi chúng tôi ngồi xuống cạnh giường, bên cạnh thân hình yếu ớt của bà ẩn dưới lớp chăn mềm dày cộp.

Ba tôi nói:

- Chúc bà Giáng Sinh Vui Vẻ!

Gia đình chúng tôi trò chuyện với bà cố một lát cho đến lúc tặng quà. Mẹ tôi tặng bà phấn thơm - loại xức cho em bé - vì bà rất thích xoa lớp phấn mịn màng lên bàn tay. Ba tôi tặng bà kẹo caramen, loại bà rất ưa thích. Anh tôi tặng bà cái áo ngủ mới. Và đến lượt tôi. Tôi nhẹ nhàng đặt con Gấu Bông có bộ lông mượt mà lên đôi tay xương xẩu của bà. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy bà vui như vậy là cách đây nhiều tháng.

Bà cố lẩm bẩm trong miệng, rồi ôm chặt con Gấu Bông suốt thời gian chúng tôi có mặt ở đó. Rõ ràng bà rất yêu Gấu Bông và không muốn ai mang nó đi, vì bà sợ người ta sẽ làm mất nó. Bà nói cảm ơn tôi nhiều lần trước khi chúng tôi ra về. Bà hứa sẽ luôn giữ Gấu Bông bên cạnh bà. Từ ngày đó, sức khỏe của bà bình phục dần dần. Mọi người cho rằng đó là một phép lạ.

Một tháng sau, bà cố của tôi trở về nhà dưỡng lão - nơi bà ở trước khi được đưa vào bệnh viện. Cô y tá nói rằng đêm nào bà cố cũng ngủ với Gấu Bông, và không bao giờ bỏ quên nó.

Một hôm, tôi đến thăm nhà dưỡng lão, cô y tá cho biết bà cố tôi là một trong những người vui tính nhất và hạnh phúc nhất ở đó. Cô ấy nói thêm, bà cố chăm sóc Gấu Bông cẩn thận lắm. Tôi đáp:

- Không phải đâu. Chính Gấu Bông chăm sóc cho bà đấy.

Từ khi bà cố tôi có Gấu Bông, sức khỏe bà tiến triển hẳn. Gấu Bông là một món quà hoàn hảo. Bà cố tôi đã qua được mùa Giáng Sinh trong khi tất cả chúng tôi đều nghĩ ngược lại.

Nhiều tháng sau, khi tôi được mười một tuổi, bà cố tôi qua đời thật bình yên trong giấc ngủ. Cô y tá nói cô ấy phát hiện bà cố mất vào buổi sáng, tay vẫn ôm chặt Gấu Bông. Có thể Gấu Bông không phải là phép lạ đã kéo dài cuộc sống của bà cố và giúp bà cố vui sống những ngày còn lại của cuộc đời... nhưng tôi tin rằng nó đúng là phép lạ.

Molly Walden, 13 tuổi